

ærede Medlem har gjort et mere omfattende Studium af den, skal jeg jo ikke kunne sige, men jeg betvivler det meget, og, naar det allsaa bebrejdes os, at vi ikke have gjort et større Studium af den, saa troer jeg, at vi kunne svare, at hans og vort Studium har været accurat lige langt og lige bredt; vi kjende den paa samme Maade som han. Denne saa meget yndede schweiziske Lov har imidlertid accurat den modsatte Egenskab af den, som det ærede Medlem syntes at sætte en saa høi Priis paa, den nemlig, at Landet skulde være fri, thi efter samme skulle alle Hunde paa Landet bestattes, undtagen saadanne Hunde, som bruges til Jagt, af Fragtmænd og af Hyrder. Men nu maa jeg dog her bemærke, at der allerede ved denne Sags første Behandling ikke var noget Mennefte, som syntes at mene, at der var Anledning til hos os at fritage Jagthundene for Afgift. Hvad dernæst Fragtmændshundene angaaer, da ere jo allerede de fleste af dem bestattede hos os, fordi vore fleste Fragtmænd boe i Kjøbstæderne. Og hvad endeligt Hyrdehundene angaaer, da er det netop Grunden til, at Udvalget har affattet sit Forslags § 1 som det har, at enhver Mand, som eier et Faar, ellers vilde kunne sige, at hans Hund var en Hyrdehund; thi det vilde dog ikke gaae an at sige til den fattige Huusmand: „din Hund skal bestattes, thi du holder kun et Faar“, men til den Rige, som har 1000 Faar, at hans Hund skulde være fri, fordi det var en Hyrdehund. Det er allsaa for ikke at gjøre Undtagelsen saa overordentligt stor, at hele Loven derved vilde tabe al sin Betydning, at Udvalget har affattet sit Forslag til § 1, som steet er. Det høitærede Medlem talte dernæst om, at, naar en Bomsfru holdt en Hund, vilde det være synligt at bestatte en saadan Hund. Jeg skal dertil gjøre opmærksom paa, at den saa anpriste Schweiziske Lovgivning dog gaaer meget videre. Thi om den Bomsfru, som har Raad til at holde en Hund, tør man ogsaa haabe, at hun har Raad til at give een Rigsdaler eller to om Aaret for den Fornøielse;

men den Schweiziske Lovgivning gaaer saa vidt, at den udtrykkeligt forbyder uden Hensyn til, om de ville betale Hundestat eller ikke — det er aldeles ligegyldigt — Enhver, der nyder Understøttelse, enhver Fabrikarbejder, enhver Dag-leier, samt endnu en Klasse Mennefter, som jeg ikke i dette Dieblig husker, at holde Hund, saa de ere aldeles ubelukkede fra det Gode, den Fornøielse og den Rytte, som det er at holde Hund. Det forekommer mig saaledes, at der, naar det ærede Medlem først talte saa overordentligt ivrigt imod at begaae den Urret, som Udvalget her vil gjøre sig skyldigt i, og ansøgte, at det maatte være Finansministerens Sag at finde nye Skatteobjecter, men saa paa den anden Side anbefalede en af de allerstrengeste Hundestattelove, som eksisterer, heri var en Modsigelse, som jeg ikke kan bringe til rigtigt at rime sammen. Men, hvorom Alting er, maa Udvalget bestemt vægre sig ved at gaae ind paa hans Forslag, hvorefter Udvalget end ikke vil komme til at give saa meget, som Regeringens Udvalst giver.

Jeg skal derefter tillade mig at knytte et Par Bemærkninger til, hvad der blev ytret af det høitærede Medlem for anden Kredts (Thal-biger). Udvalget vil ganske vist ikke tillade, at der skeer noget Indgreb i Eiendomsretten eller i den personlige Frihed, men den almindelige Sætning, at en Mand's Eiendom er hans Eiendom, hans castle paa en saadan Maade, at ikke noget Mennefte skulde være berettiget til at træffe en Bestemmelse, som kunde faae nogen Betydning ind over Grændsen af samme, kan man virkelig ikke paa nogen Maade adoptere, hvor der er en civiliseret Stat, og hvor Enhver i Samfundet, til det Heles Bedste, maa taale Indskrænkninger i, hvad der kan anses for en fri Mand's Ret, der, hvor der ingen Statsordning er. Sæt, at en Mand, som at vogte sin Eiendom, faldt paa at ville have løsgaaende, vilde Dyr. Det vilde jo ogsaa være paa hans egen Eiendom, men man vilde dog vel aldrig paa-staae, at hans Eiendomsret i sine Consequenter skulde kunne føre med sig, at han var beret-